

Bäste soldat årskurs 1959-60, vad hände sedan?

Av Sören Pettersson

Nästan alla som utsetts till Bäste Soldat har muckat efter sina utnämningar. Så gjorde inte jag utan jag stannade kvar på regementet och det här är min historia. Värnpliktsutbildning gjorde jag som förtidsinskriven, jag var inte sjutton år fyllda, då jag den 5 maj 1959 ryckte in till Befälsskola I (BSI) på 4. Kompaniet.

Under årevistelsen övade vi oss i att bygga och övernatta i snöbivack. Ove Olsson och jag står här utanför den snöbivack som vi byggde. Föga anade vi då att vi inom några dagar skulle vara med om en natt som var avsevärt tuffare än att sova i snöbivack. Foto från Sören Pettersson.

Direkt efter Befälsskola 1 (BSI) började vi Instruktorsskola 1 (IS1) med vinterutbildning i Björnänge lägret utanför Åre. Jag minns särskilt fjällmarschen via Åreskutans toppstuga. Blåsten tilltog snabbt till frisk vind med snödrev och ned-satt sikt som följd.

Vi lyckades ta oss till stugan en sen eftermiddag. Huvuddelen stod inne i själva stugan som packade ”sillar” man kunde knappt sitta ner medans några envisades med att ”tufft” stå i vindslussen.

Det fanns ingen värmekälla i stugan då muren snöat igen och det inte gick att elda. Följden blev att det bildades kondens och ”tortyrliknade” vattendroppar under 24 timmar föll från taket och plögade oss.

Gruppbild av I 21segrande lag i MID NN fälttävlan till fots, seniorer och oldboys. På trappan till Stöndars altan sitter från vänster jag, John Idvardsson, Jan Johansson, Sven Wiklund och Per Henrik Näsmark. Längst fram lagledare Hjalmar Hellberg. Foto från Sollefteå Bilddatabas.

Min första trupptjänst gjorde jag som instruktör vid stabspluton på 12. Brigadstabskompaniet 1961. I samma veva väckte Sven Wiklund mitt intresse för orientering. Ett intresse som sedan har följt mig genom livet. Från orientering var det inte långt till fälttävlan.

Min första civila tävling i orientering var Nipstigen 1966 med OK Nipan som arrangör. Jag minns att vi startade i slutningen till Hatt-kullberget intill Billsta fäbodrar. Banläggaren hade ritat in starten 100 m fel vilket gjorde det lättare att missa första kontrollen. Där började "snurret" som tog ganska lång tid.

På den tiden orienterade vi på en karta i skala 1: 50 000 och man fick själv rita in kontrollerna efter det att man startat. Jag började tävla för OK Nipan 1968 en förening som jag sedan dess varit trogen både som orienterare och funktionär

Här är jag med i DM i orientering i Bredbyn 1975, en tävling som jag vann och som jag ser som min främsta merit. Foto från Sören Pettersson.

Dåligt före var det när jag åkte flyktingloppet 1995. Här är jag vid den sista stigningen Murehatten fem kilometer före målet i Gäddede. Foto Gustav Krih.

För utom orientering har jag även gillat att åka skidor på längden. Jag har åkt flyktingloppet fyra gånger, med start i Nordli i Norge, över två fjäll och med mål i Gäddede.

Jobbigast var det nog när jag 1992 åkte Vasaloppet "Öppet spår", mellan Bergaby och Mora. Det var dagsmeja och jag hade bakhala skidor från Evertsberg till Mora. Hela loppet på nio mil tog 6 timmar och 24 minuter.

Alla idrottsklubbar behöver funktionärer och banläggare, verksamheter som jag tidigt kom med i och haft mycket nytta och glädje av.

Jag har varit tävlingsledare vid Militära SM 1992, banläggare Ultra-SM i Sollefteå 2004 och ansvarig för personal, fordon och annan materiel vid 5-dagars i Örnsköldsvik 1984 och Sundsvall 1988 och SM i orientering Sundsvall 1993.

När jag gick i pension som major den 6 januari 1998 tjänstgjorde jag på för-

svarsområdesstaben bland annat som fogruppchef. Jag hade då varit på I 21 i 39 år och jobbat som plutons- och skolchef, samt chef för granatkastarkompani och Livkompaniet. Omväxlande och stimulerande år som jag ser tillbaka på med glädje.

En upplevelse utöver det vanliga var när jag med goda vänner i augusti 2007 besteg Sveriges dåvarande högsta punkt, sydtoppen på Kebnekaise, 2114 meter över havsytan.

Trötta efter tågresan till Kiruna och bussen till Nikkaluokta var det bara att byta om och vandra till Kebnekaise Fjällstation, en sträcka på 19 km.

Sydtoppen bestogs via den lättare västliga leden 18 km fram och åter. Vädret var inte riktigt med oss då det var lågt i tak. Utflykten tog 13 timmar innan vi var åter till Fjällstation.

Der här är inte björnen som jag såg i Fanbyn utan en på ett vykort från Skansen. Här sitter björnen lugnt men tänk er honom stående på bakbenen i full längd, en imponerande varelse.

En händelse få förunnad är att möta en björn ute i guds fria natur. Det hände mig en dag i april 2017 i ett skogsbyn i Fanbyn. Jag stod med ryggen mot skogen och tittade utöver ett hygge.

När jag vände mig om och tittade in i den glesa tallskogen, stod jag öga mot öga med en fullvuxen björn.

Björnen stod på bakbenen 40 m bort, jag stegade dagen efter. Björn ser inte så bra utan den slog i sidled med huvudet för att få bättre vittring. Den dagen blåste det friskt i riktning från björnen mot mig. Ingen vittring för björnen alltså.

Jag stod stilla och tittade på björnen dryga halvminuten innan jag backade samma väg jag kommit. Hela tiden var jag noga med att ha ögonkontakt så länge björnen var inom synhåll. Den dagen var jag ute och förberedde kontroller till en klubbträning. Jag blev inte rädd på något sätt. Ingen "björnfrossa" här inte!

Det sägs att en bild kan säga mer än tusen ord. Och visst är det så. Uniformen skvallrar om mitt yrke och vandringspriset om mitt stora intresse för militär idrott.

Jag håller i ett vandringspris i fälttävlan för segraren I 21 befälskårers årliga fälttävlan.

